

Îndelunga răbdare se învață prin smerenie

Poporul a vrut să-L facă împărat pe Isus, dar El a respins această dorință și a rămas în smerenie. Nu a căutat înălțarea și nu s-a lăsat atras de măgulire. Acest episod exprimă o idee centrală: credința trebuie modelată după gândul și exemplul Lui, nu după dorința de afirmare personală.

Oamenii pot fi atrași de oferte care le exploatează poftele și îi îndepărtează de Dumnezeu. La fel, vorbele măgulitoare și momeala măririi pot schimba direcția unei persoane. De aceea, urmarea lui Isus presupune renunțarea la dorința de a fi ridicat deasupra celorlalți și la nevoia de a primi favorul oamenilor.

În smerenia Lui, Isus nu Și-a căutat dreptatea prin forță și nu Și-a apărat drepturile. Nu Și-a deschis gura pentru a-Și impune cauza, ci a lăsat ca voia lui Dumnezeu să se îplinească. Această atitudine nu înseamnă lipsă de gândire, ci alegerea de a gândi potrivit voii lui Dumnezeu, nu potrivit propriilor criterii.

Aceeași orientare se vede și în felul în care a fost vestit Isus. Filip L-a propovăduit pe Isus, iar apostolii nu s-au propovăduit pe ei înșiși, ci pe Hristos și Evanghelia. În centrul mesajului se află Isus Hristos, chipul Dumnezeului nevăzut și expresia plinătății lui Dumnezeu. Scopul nu este doar ca oamenii să-L admire, ci să ajungă desăvârșiți în El.

Această desăvârșire presupune ca Hristos să locuiască în credincioși, iar caracterul și Cuvântul Lui să fie prezente în ei. A-L propovădi pe Hristos înseamnă, prin urmare, și a trăi după exemplul Lui. Isus a arătat că nu poate face nimic de la Sine și că nu caută voia Sa, ci voia Tatălui. Cei care Îl urmează nu trebuie să se facă deopotrivă cu Dumnezeu, punându-și păreri deasupra Cuvântului Lui.

Urmarea lui Hristos cere lepădare de sine și ascultare deplină. Una dintre formele concrete ale acestei urmări este îndelunga răbdare. Ea nu apare întâmplător și nu se păstrează fără efort. Trebuie învățată, urmărită și pusă zilnic în practică. Mânia, clevetirea și omul cel vechi trebuie înlăturate, iar omul cel nou trebuie îmbrăcat cu îndelungă răbdare și bunătate.

Învățătura lui Isus cere și renunțarea la împotrivire, răzbunare și dorința de a-ți apăra drepturile. Acceptarea cuvântului Lui și trăirea acestuia duc la formarea chipului lui Hristos și la răbdare. În acest sens, îndelunga răbdare este roada Duhului și trebuie urmărită cu stăruință.

Încercările vieții seamănă cu niște examene. Ele arată dacă răbdarea a fost doar înțeleasă sau și practică. Un eșec nu înseamnă că lecția s-a încheiat; ea poate fi repetată până când este învățată. Răbdarea trebuie să-și desăvârșească lucrarea pentru ca viața credinciosului să ajungă la maturitate.

Îngrijorările vieții pot înăbuși Cuvântul și îl pot face neroditor, inclusiv în privința răbdării. De aceea, fiecare om poate constata că pierde din vedere această lucrare. Ținta rămâne dobândirea chipului Domnului Isus și păstrarea lucrării Duhului în propria viață. În cadrul spiritual al predicii, viața nu se oprește la lumea prezentă, ci se îndreaptă spre viața veșnică în Împărăția dreaptă și curată a lui Dumnezeu.